

Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (първи състав)

4 септември 2014 година *

„Преюдициално запитване — Съдебно сътрудничество по граждански дела — Производство по несъстоятелност — Понятие за предприятие — Група от дружества — Предприятие — Право на образуване на вторично производство по несъстоятелност — Критерии — Лице, оправомощено да поиска образуването на вторично производство по несъстоятелност“

По дело C-327/13

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Cour d'appel de Bruxelles (Белгия) с акт от 7 юни 2013 г., постъпил в Съда на 17 юни 2013 г., в рамките на производство по дело

Burgo Group SpA

срещу

Illochroma SA, в ликвидация,

Jérôme Theetten, действащ в качеството на ликвидатор на дружеството Illochroma SA,

СЪДЪТ (първи състав),

състоящ се от: А. Tizzano, председател на състава, А. Borg Barthet, Е. Levits, М. Berger (докладчик) и S. Rodin, съдии,

генерален адвокат: М. Szpunar,

секретар: L. Carrasco Marco, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 2 април 2014 г.,

като има предвид становищата, представени:

- за Burgo Group SpA, от R. Huberty и S. Voisin, avocats,
- за Illochroma SA, в ликвидация, и J. Theetten, действащ в качеството на ликвидатор на Illochroma SA, от J. E. Kuntz, avocat,
- за белгийското правителство, от М. Jacobs и L. Van den Broeck, в качеството на представители, подпомагани от F. Gosselin, avocat,

* Език на производството: френски.

- за германското правителство, от Т. Henze и J. Kemper, в качеството на представители,
- за гръцкото правителство, от М. Germani, в качеството на представител,
- за испанското правителство, от М. J. García-Valdecasas Dorrego, в качеството на представител,
- за полското правителство, от В. Czech и М. Arciszewski, в качеството на представители,
- за Европейската комисия, от М. Wilderspin, в качеството на представител,

предвид решението, взето след изслушване на генералния адвокат, делото да бъде разгледано без представяне на заключение,

постанови настоящото

Решение

- 1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на членове 3, 16 и 27—29 от Регламент (ЕО) № 1346/2000 на Съвета от 29 май 2000 година относно производството по несъстоятелност (ОВ L 160, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 1, стр. 143, наричан по-нататък „Регламентът“).
- 2 Запитването е отправено в рамките на спор между Burgo Group SpA (наричано по-нататък „Burgo Group“), от една страна, и от друга страна, Illochroma SA (наричано по-нататък „Illochroma“), в ликвидация, и г-н Theetten, действащ в качеството на ликвидатор на Illochroma, по повод образуваното в Белгия вторично производство по несъстоятелност (наричано по-нататък „вторичното производство“) относно имуществото на Illochroma.

Правна уредба

- 3 Съображения 11, 12 и 17—19 от Регламента гласят:

„(11) Настоящият регламент отчита факта, че поради значителните различия между материалните закони, не е удобно на практика да се определи единно производство по несъстоятелност с универсален обхват за цялата Общност. Прилагането без изключение на правото на държавата, в която е образувано производството, често води до трудности. [...] Настоящият регламент следва да има предвид това [...] [като] разреши национални производства, които се отнасят само за имуществ[ата], които се намират в държавата, в която е образувано производството, освен главното производство по несъстоятелност [наричано по-нататък „главното производство“] с универсален обхват.

(12) [...] С цел защитата на различните интереси, настоящият регламент дава възможност паралелно с главното да се образуват и вторични производства. Вторичното производство може да се образува в държавата членка, в която длъжникът притежава предприятие. [...]

[...]

(17) Преди образуването на главното производство [...], образуването на производство по несъстоятелност в държавата членка, в която длъжникът притежава предприятие, може да бъде поискано само от местните кредитори и кредиторите на местното предприятие, или когато правото на държавата членка, в която се намира центърът на основните интереси на длъжника, не разрешава образуването на главно производство. Причината за това

ограничение е да се сведат до минимум случаите, в които се искат частични производства преди главното производство [...]. След образуване на главно производство [...] частичното производство се преобразува във вторично.

- (18) След откриването на главното производство [...] настоящият регламент не ограничава възможността да се иска откриване на производство по несъстоятелност в държавата членка, в която длъжникът притежава предприятие. [Синдикът] по главното производство или всяко друго лице, което е оправомощено от националното законодателство на тази държава членка, може да поиска образуването на вторично производство [...].
- (19) Вторичното производство [...] може освен да защитава местни интереси, да служи и за други цели. Например, в случай че имуществото на длъжника е прекалено сложно за цялостно управление или когато разликите между съответните правни системи са толкова големи, че могат да произтичат трудности от разширяването на действието на закона на държавата, в която е образувано производството по несъстоятелност, до другите държави, в които се намира имущество на длъжника. По тази причина [синдикът] по главното производство може да поиска образуването на вторично производство в интерес на ефективното управление на имуществото“.

4 Озаглавеният „Определения“ член 2 от този регламент предвижда:

„По смисъла на настоящия регламент:

[...]

- з) „предприятие“ означава всяко място на дейност, в което длъжникът извършва трайна стопанска дейност, която включва човешки и материални ресурси“.

5 Озаглавеният „Международна компетентност“ член 3 от този регламент гласи:

„1. Съдилищата на държавата членка, на чиято територия е разположен центърът на основните интереси на длъжника, са компетентни да образуват производство по несъстоятелност. За дружествата и юридическите лица, седалището според устройствения акт се презюмира за център на основните интереси до доказване на противното.

2. Когато центърът на основните интереси на длъжника е разположен на територията на дадена държава членка, съдилищата на друга държава членка са компетентни да образуват производство по несъстоятелност само ако длъжникът притежава предприятие на територията на тази държава членка. Действието на това производство се свежда до имуществото на длъжника, което се намира на територията на последната.

3. Когато производството по несъстоятелност е образувано по параграф 1, всяко производството по несъстоятелност, които е образувано впоследствие, съгласно параграф 2, е вторично производство. Това производство трябва да се извършва като производство по ликвидация.

4. Частичното производство по несъстоятелност, посочено в параграф 2, може да се образува преди образуването на главното производство [...] по параграф 1 само в следните случаи:

[...]

- б) когато образуването на частичното производство по несъстоятелност е поискано от кредитор, чиито местоживеене, обичайно пребиваване или седалище според устройствения акт се намират в държавата членка, на чиято територия е разположено съответното предприятие или чиито вземания са възникнали във връзка с експлоатацията на това предприятие“.
- 6 Съгласно член 16, параграф 1 от Регламента, „[в]сяко решение за образуване на производство по несъстоятелност, което е взето от компетентен съд на държава членка съгласно член 3, се признава във всички други държави членки от момента на влизането му в сила в държавата на образуване на производството“.
- 7 Член 27 от Регламент, озаглавен „Образуване на производство“, предвижда:
- „Производството по член 3, параграф 1, което е образувано от съд на дадена държава членка и е признато в друга държава членка (главно производство) позволява компетентният съд по член 3, параграф 2 в тази друга държава членка да образува вторично производство [...], без да се разглежда несъстоятелността на длъжника в тази друга държава. [...] Последниците от тях засягат само имуществото на длъжника, което се намира на територията на тази друга държава членка“.
- 8 Член 28 от Регламента, озаглавен „Приложим закон“, предвижда:
- „Освен ако в настоящия регламент не е предвидено друго, приложимият закон при вторичното производство е законът на държавата членка, на чиято територия е образувано вторичното производство“.
- 9 Член 29 от Регламента, озаглавен „Право на иск за образуване на производство“, гласи:
- „Образуването на вторично производство може да бъде поискано от:
- а) [синдика] по главното производство;
- б) всяко друго лице или орган, които са оправомощени да поискат образуване на производство по несъстоятелност съгласно законодателството на държавата членка, на чиято територия е поискано образуването на вторичното производство“.
- 10 Член 40, параграф 1 от Регламента гласи:
- „След образуването на производство по несъстоятелност в една държава членка компетентният съд на тази държава или [синдикът], който е назначен от него, незабавно информира кредиторите, които са известни и чието обичайно пребиваване, местоживеене или седалище според устройствения акт се намират в другите държави членки“.

Спорът по главното производство и преюдициалните въпроси

- 11 На 21 април 2008 г. Tribunal de commerce de Roubaix-Tourcoing (Франция) открива за всички дружества от групата Ilchroma — в това число и за установеното в Брюксел (Белгия) Ilchroma — производство по несъстоятелност и определя г-н Theetten за синдик. На 25 ноември 2008 г. същият съд открива процедура за ликвидация по съдебен ред на Ilchroma и определя г-н Theetten за ликвидатор.

- 12 Установеното в Altavilla-Vicentina-Vicenza (Италия) дружество Burgo Group е кредитор на Illochroma за доставката на стоки, останали неплатени. На 4 ноември 2008 г. Burgo Group предявява пред г-н Theetten вземане в размер на 359 778,48 EUR.
- 13 С писмо от 5 ноември 2008 г. г-н Theetten уведомява Burgo Group, че не може да приеме това вземане, тъй като е предявено късно.
- 14 На 15 януари 2009 г. Burgo Group иска от Tribunal de commerce de Bruxelles (Белгия) да образува вторично производство по отношение на Illochroma. След като това искане е отхвърлено на първа инстанция, Burgo Group подава жалба пред запитващата юрисдикция, в която отново повтаря първоначалното си искане.
- 15 Запитващата юрисдикция отбелязва в това отношение, че Регламентът определя като „предприятие“ всяко място на дейност, в което длъжникът извършва трайна стопанска дейност, която включва човешки и материални ресурси, какъвто е настоящият случай. Действително, Illochroma извършва стопанска дейност на две места в Белгия, собственик е на недвижим имот в тази държава, купува и препродава стоки и наема там персонал.
- 16 Ответниците в главното производство обаче твърдят, че щом седалището на Illochroma е в Белгия, то не може да се счита за предприятие по смисъла на Регламента. Всъщност вторичните производства се образували само за предприятията, които не притежават правосубектност.
- 17 Според запитващата юрисдикция съгласно приложимия в случая белгийския закон всеки кредитор, дори той да е установен извън Белгия, може да поиска от белгийски съд откриване на производство по несъстоятелност за своя длъжник. Според Illochroma обаче това право имат само кредиторите, установени в държавата членка на юрисдикцията, сезирана с искането за образуване на вторичното производство, тъй като единствената цел на това производство била да защити местните интереси.
- 18 Накрая запитващата юрисдикция отбелязва, че Регламентът не уточнява дали дадената на посочените в член 29 лица възможност да искат в държавата членка, където е разположено предприятието, образуването на вторично производство, е право, което трябва да бъде признато от компетентната юрисдикция, или последната може да прецени дали е целесъобразно да уважи това искане, по-специално за да защити местните интереси.
- 19 При тези условия Cour d'appel de Bruxelles решава да спре производството и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:

„Трябва ли Регламент [...], и по-специално членове 3, 16, 27[—]29 от него, да бъде тълкуван в смисъл, че:

- 1) „предприятието“, за което става въпрос в член 3[, параграф 2], трябва да се разбира като клон на длъжника, срещу когото е било образувано главното производство, и не допуска, в рамките на едновременна ликвидация на няколко дружества от една и съща група, възможността за тях да се открива вторично производство в държавата членка, в която е седалището им, поради това че имат собствена правосубектност;
- 2) лицето или органът, оправомощен(о) да поискат образуването на вторично производство, трябва да има местоживеене или седалище на територията на юрисдикцията на държавата членка, в която е подадено искането за това производство, или такова право трябва да имат всички граждани на Съюза, които докажат наличието на правна връзка със съответното предприятие, и

3) при положение че главното производство [...] е процедура по ликвидация, вторично производство [...] на предприятието може да бъде открито само ако това производство отговаря на критериите за целесъобразност, които са оставени на преценката на юрисдикцията на държавата членка, пред която е подадено искането за образуване на вторичното производство?“.

По преюдициалните въпроси

По първия въпрос

- 20 С първия си въпрос запитващата юрисдикция по същество иска да установи дали член 3, параграф 2 от Регламента трябва да се тълкува в смисъл, че в рамките на ликвидация на дружество в държава членка, различна от тази, в която е неговото седалище, за това дружество може да се открие вторично производство и в другата държава членка, в която е седалището му и в която то притежава правосубектност.
- 21 Burgo Group, германското, гръцкото, испанското и полското правителство, както и Европейската комисия твърдят, че разпоредбите на Регламента допускат в случай като разглеждания в главното производство образуването на вторично производство.
- 22 В частност Burgo Group счита, че определението на понятието „предприятие“ в член 2, буква з) от Регламента е ясно и не използва нито понятието „клон“, нито понятието „правосубектност“. Освен това текстът на член 3, параграф 2 от Регламента допускат образуването на вторично производство по отношение на юридическо лице, чието седалище е на същата територия, на която се намира предприятието, което обосновава компетентността на съда, сезиран с това вторично производство, стига да се установи, че центърът на основните интереси на това юридическо лице е разположен в друга държава членка.
- 23 Ответниците в главното производство обаче твърдят, че Illochroma не разполага с „предприятие“ в Белгия. Illochroma било юридическо лице, учредено съгласно белгийското право, и следователно в Белгия по отношение на него можело да бъде образувано само главно производство, ако такова вече не бе образувано във Франция, където се намирал центърът на основните интереси на това дружество.
- 24 Белгийското правителство допълва, че главното производство неправилно е образувано във Франция, тъй като центърът на основните интереси на Illochroma бил разположен в Белгия.
- 25 В съдебното заседание полското правителство подчертава, че ако член 3, параграф 2 от Регламента трябва да се тълкува в смисъл, че при условия като тези в главното дело позволява образуването на вторично производство, следва да се гарантира, че мястото, в което е разположен центърът на основните интереси на едно дружество, е определено в зависимост изцяло от критериите, установени от Съда в решение Eurofood IFSC (C-341/04, EU:C:2006:281).
- 26 В това отношение следва да се припомни, че съгласно член 3, параграф 1 от Регламента съдилищата на държавата членка, на чиято територия е разположен центърът на основните интереси на длъжника, са компетентни да образуват главното производство.
- 27 При това положение съгласно член 16, параграф 1 от Регламента главното производство, образувано в държава членка, се признава от всички други държави членки от момента на влизането му в сила в държавата на образуване на производството. Тази норма предполага юрисдикциите на другите държави членки да признаят решението за образуване на

производство по несъстоятелност, без да могат да упражнят контрол върху преценката на първата юрисдикция относно нейната компетентност (решение Bank Handlowy и Adamiak, C-116/11, EU:C:2012:739, т. 41 и цитираната съдебна практика).

- 28 Следователно взетото от юрисдикция на държава членка решение да образува главно производство спрямо дружество длъжник, както и констатацията — или поне имплицитната констатация — че центърът на основните интереси на това дружество е разположен в тази държава, по принцип не могат да бъдат поставени под въпрос от другите държави членки.
- 29 Що се отнася до центъра на основните интереси, член 3, параграф 1, второ изречение от Регламента предвижда, че за дружествата и юридическите лица седалището според устройствения акт се презумира за център на основните интереси до доказване на противното. Така от самия текст на посочената разпоредба следва, че този център на основните интереси на дружество може, за целите на прилагането на Регламента, да не съвпада със седалището му според устройствения акт.
- 30 Освен това трябва да се припомни, че съгласно съображение 18 от Регламента след откриването на главното производство този регламент не ограничава възможността да се иска откриване на производство по несъстоятелност в държавата членка, в която длъжникът притежава предприятие. Така член 3, параграф 2 от Регламента предвижда, че в подобен случай съдилищата на друга държава членка са компетентни да образуват вторично производство само ако длъжникът притежава предприятие на територията на тази друга държава членка.
- 31 В този контекст понятието „предприятие“ е определено в член 2, буква з) от Регламента като „всяко място на дейност, в което длъжникът извършва трайна стопанска дейност, която включва човешки и материални ресурси“. Както обаче Съдът вече е постановил, фактът, че това определение свързва осъществяването на стопанска дейност с наличието на човешки ресурси, показва, че се изискват минимална степен на организираност и известна стабилност и че следователно, а contrario, наличието на отделни имоти или на банкови сметки по принцип не е достатъчно, за да се приеме, че са изпълнени изискванията за квалифициране като „предприятие“ (решение Interedil, C-396/09, EU:C:2011:671, т. 62).
- 32 От друга страна, е безспорно, че определението в член 2, буква з) от Регламента въобще не посочва седалището според устройствения акт на дружеството длъжник или правната форма на въпросното място на дейност. Следователно текстът му не изключва възможността за целите на тази разпоредба предприятието да притежава правосубектност и да се намира в държавата членка, където е седалището на посоченото дружество, при условие че отговаря на предвидените в тази разпоредба критерии.
- 33 Това тълкуване се потвърждава и от целите, свързани с предвидената по-специално в член 29, буква б) от Регламента възможност да се поиска образуване на вторично производство.
- 34 Всъщност съображение 11 от Регламента гласи, че „поради значителните различия между материалните закони, не е удобно на практика да се определи единно производство по несъстоятелност с универсален обхват за цялата Общност“, че „[п]рилагането без изключение на правото на държавата, в която е образувано производството, често води до трудности“ и че, накрая, Регламентът следва да има предвид това, като по-специално „разреша [...] национални производства, които се отнасят само за имущество[ата], които се намират в държавата, в която е образувано производството“. Също така съображение 12 от Регламента уточнява, че образуването на вторични производства е възможно по-специално „[с] цел защитата на различните интереси“, а съображение 19 от Регламента добавя, че освен да защитава местните интереси, вторичното производство може да служи и за „други цели“.

- 35 Поради това, ако понятието „предприятие“ трябва да се тълкува в смисъл, че не може да включва място на дейност на дружество длъжник, което място отговаря на изрично предвидените в член 2, буква з) от Регламента критерии и се намира на територията на държавата членка, в която е седалището на това дружество според устройствения акт, „местните интереси“ — сред които по-специално интересите на установените в тази държава членка кредитори — няма да получат защитата, предвидена в Регламента, под формата на образуване в тази държава членка на вторично производство.
- 36 В това отношение следва да се уточни, че от една страна, макар защитата на местните кредитори без съмнение да не е единствената цел, преследвана с възможността за образуване на вторично производство, това не променя факта, че тълкуване като изложеното в предходната точка несъмнено би било в противоречие с тази основна цел на Регламента, още повече че като цяло изглежда вероятно „местните“ интереси, заслужаващи предоставената с разпоредбите на Регламента защита, да възникват именно в държавата членка, в която се намира седалището според устройствения акт на съответното дружество длъжник, дори когато центърът на основните интереси на това дружество е разположен в друга държава членка.
- 37 Всъщност такива интереси могат да бъдат по-специално оправданите правни очаквания на кредитора, че ще може да поиска упражни вещно право по отношение имотите на длъжника, които са част от съответното предприятие, или да се ползва от прилагането на други права на предпочтително удовлетворение, съгласно действащите норми в държавата членка, в която се намира това предприятие, тъй като тези норми са били предвидими за кредитора към момента, в който е встъпил в търговски отношения с длъжника.
- 38 От друга страна, тълкуване като изложеното в точка 35 от настоящото решение би могло да породи дискриминационно третиране на кредиторите, установени в държавата членка, в която е седалището на дружеството длъжник, в сравнение по-специално с кредиторите, установени в други държави членки, в които евентуално се намират други предприятия на длъжника.
- 39 При тези условия на първия въпрос следва да се отговори, че член 3, параграф 2 от Регламента трябва да се тълкува в смисъл, че в рамките на ликвидация на дружество в държава членка, различна от тази, в която е неговото седалище, за това дружество може да се открие вторично производство и в другата държава членка, в която е седалището му и в която то притежава правосубектност.

По втория въпрос

- 40 С втория си въпрос запитващата юрисдикция по същество иска да установи дали член 29, буква б) от Регламента трябва да се тълкува в смисъл, че лицето или органът, оправомощен(о) да поиска образуването на вторично производство, трябва да има местоживеене или седалище в държавата членка, на чиято територия е поискано това производство, или образуването на такова производство може да бъде поискано от всеки гражданин, чието вземане е възникнало във връзка с дейността на това предприятие.
- 41 Burgo Group и по същество белгийското и гръцкото правителство, както и Комисията поддържат в това отношение, че не е необходимо кредиторът, който иска образуване на вторично производство, да има местоживеене или седалище в държавата членка на съответното предприятие или да доказва, че вземането му е възникнало във връзка с дейността на това предприятие. Тези условия, съгласно член 3, параграф 4, буква б) от Регламента, се прилагали само в хипотезата, при която образуването на частично производство е поискано, преди да бъде образувано главно производство в друга държава членка. След образуването на главно

производство обаче условията за образуване на вторично производство по принцип били уредени от националното право на държавата членка, в която се намира съответното предприятие.

- 42 Ответниците в главното производство, от друга страна, твърдят, че съгласно белгийското право искане за образуване на вторично производство надлежно може да направи само кредитор, чието местоживееие или седалище е в Белгия, и че Съдът няма компетентност да тълкува разпоредбите на белгийското право, които са единствено меродавни по главното дело.
- 43 Според германското правителство от преследваните с Регламента цели по-специално произтича, че макар въпросът кой друг освен определеният в главното производство синдик има право да поиска образуването на вторично производство, да се решава от националното законодателство, това право не може да се основава на седалището или на местоживееенето в съответната държава членка на кредитора или на органа, който иска това образуване.
- 44 Испанското правителство допълва, че тъй като целта на вторичните производства не е само защита на местните интереси, процесуалната легитимация не може да бъде сведена само до лицата, които имат „местна“ връзка.
- 45 В това отношение следва да се припомни, че съгласно член 29, буква б) от Регламента освен синдика по главното производство, образуване на вторично производство може да поиска „всяко друго лице или орган, които са оправомощени да поискат образуване на производство по несъстоятелност съгласно законодателството на държавата членка, на чиято територия е поискано образуването на вторичното производство“. Следователно от тази разпоредба ясно следва, че правото да поиска образуването на вторично производство трябва да бъде преценено на първо място въз основа на въпросното национално законодателство.
- 46 При приемането обаче на националните разпоредби, уреждащи въпроса кои лица са оправомощени да поискат образуването на вторично производство, държавите членки са длъжни, съгласно постоянната съдебна практика, да осигурят полезното действие на Регламента предвид неговата цел (вж. в този смисъл по-специално решение *Endress*, C-209/12, EU:C:2013:864, т. 23 и цитираната съдебна практика).
- 47 От една страна обаче, както следва от точка 34 от настоящото решение, целта на разпоредбите на Регламента относно правото на кредитор да поиска образуване на вторично производство е по-специално да се смекчат последиците от универсалното прилагане на законодателството на държавата членка, на чиято територия е образувано главното производство, като при определени условия се дава право да бъдат образувани вторични производства с цел защита на „различните интереси“, които включват интереси, различни от „местните“.
- 48 От друга страна, от съображения 17 и 18, както и от член 3, параграфи 2 и 4 от Регламента следва, че последният провежда ясно разграничение между частичните производства, образувани преди да бъде образувано главното производство, и вторичните производства. Правото обаче да искат образуване само на частичните производства е предоставено единствено на кредиторите, чието местоживееие, обичайно пребиваване или седалище според устройствения акт се намират в държавата членка, на чиято територия е разположено съответното предприятие или чиито вземания са възникнали във връзка с експлоатацията на това предприятие (вж. в този смисъл решение *Zaza Retail*, C-112/10, EU:C:2011:743, т. 30). От това а *contrario* следва, че тези ограничения не се прилагат за вторичните производства.
- 49 Накрая, що се отнася по-конкретно до възможното ограничаване на правото да се иска образуване на вторично производство само до местните кредитори, следва да се приеме, че такова ограничение би довело до разграничение, основано на критерии, които могат да имат действие главно във вреда на гражданите на други държави членки, доколкото лицата, които не

пребивават в съответната държава, най-често не са нейни граждани. Такова разграничение обаче би представлявало основана на гражданството непряка дискриминация, която съгласно постоянната съдебна практика е поначало забранена (вж. по-специално решение Комисия/Италия, C-388/01, EU:C:2003:30, т. 14 и цитираната съдебна практика).

- 50 Макар обаче в съображение 17 от Регламента преференциалното третиране — предвидено в член 3, параграф 4, буква б) от Регламента, на кредиторите, чието местоживееие или седалище се намира в държавата членка, на чиято територия е разположено съответното предприятие или чиито вземания са възникнали във връзка с експлоатацията на това предприятие, що се отнася до образуването на частично производство, преди да бъде образувано главното производство — да е изрично обосновано с намерението да се сведе до минимум образуването на частични производства преди главното производство, тази обосновка не е била изтъкната и не може, на основание разпоредбите на Регламента, да бъде приета, що се отнася до вторичните производства.
- 51 Предвид всичко гореизложено на втория въпрос следва да се отговори, че член 29, буква б) от Регламента трябва да се тълкува в смисъл, че въпросът кое лице или орган е оправомощен(о) да поиска образуването на вторично производство следва да се преценява въз основа на националното законодателство на държавата членка, на чиято територия е поискано образуването на това производство. Правото да поискат образуване на вторично производство обаче не може да бъде ограничено само до кредиторите, чието местоживееие или седалище е в държавата членка, на чиято територия е разположено съответното предприятие, или само до кредиторите, чиито вземания са възникнали във връзка с експлоатацията на това предприятие.

По третия въпрос

- 52 С третия си въпрос запитващата юрисдикция по същество иска да установи дали — при положение че главното производство е процедура по ликвидация — образуването на вторично производство по отношение на предприятие е възможно само ако отговаря на критериите за целесъобразност, които са оставени на преценката на юрисдикцията на държавата членка, пред която е подадено искането за образуване на вторичното производство.
- 53 Burgo Group изтъква, че правото, а не просто възможността, да се поиска образуването на вторично производство, е коректив на залегналия в Регламента принцип за универсалност на несъстоятелността и то не предвижда проверка на целесъобразността от сезираната с искане за образуване на вторично производство юрисдикция.
- 54 От друга страна, ответниците в главното производство твърдят, че образуването на вторично производство е само възможност, предоставена на юрисдикциите, а поискалият несъстоятелността трябва да обоснове своя интерес от образуването на това производство и да докаже, че то му позволява да твърди, че вземането му е от по-горен ред или че има друго право на предпочитително удовлетворение.
- 55 Белгийското правителство припомня широкото право на преценка, що се отнася до образуването на вторично производство, с което разполага сезираната с искане за образуване юрисдикция съгласно член 29 от Регламента.
- 56 Германското и гръцкото правителство по същество споделят позицията на Burgo Group. Според тях структурата и целите на разпоредбите на Регламента са довод в подкрепа на тълкуването, че в този контекст съответната юрисдикция не може да разглежда въпросите за целесъобразността. В това отношение не бил определящ въпросът дали вече образуваното главно производство е процедура по ликвидация или по несъстоятелност.

- 57 Испанското правителство подчертава, че за разлика от делото, по което е постановено решение *Bank Handlowy и Adamiak* (EU:C:2012:739, т. 63), разглежданото в настоящото дело главно производство е процедура по ликвидация. Освен това в посоченото решение Съдът се позовава не на възможността да се образува или не вторично производство, а само на функциите на съда при вече образувано вторично производство.
- 58 Според Комисията от решение *Bank Handlowy и Adamiak* (EU:C:2012:739) следва, че Регламентът не съдържа задължение за образуване на вторично производство, а само предвижда такава възможност. В случай че кредиторът, който иска образуването на вторичното производство, не е спазил срока за предявяване на вземането си в главното производство, неговият интерес да го предяви във вторичното производство може да бъде приет само ако той не е бил надлежно информиран, съгласно член 40 от Регламента, за образуването на главното производство.
- 59 За да се отговори на третия въпрос, следва в самото начало да се припомни, че съгласно член 27 от Регламента образуването на главното производство позволява компетентният съд по член 3, параграф 2 в друга държава членка да образува вторично производство. Както следва от практиката на Съда, образуването на такова производство е възможно както когато главното производство има предпазна цел, така и а fortiori, когато последното производство е процедура по ликвидация (вж. в този смисъл решение *Bank Handlowy и Adamiak*, EU:C:2012:739, т. 63).
- 60 Освен това трябва да се припомни, че съгласно член 28 от Регламента, освен ако в настоящия регламент не е предвидено друго, приложимият закон при вторичното производство е законът на държавата членка, на чиято територия е образувано вторичното производство.
- 61 В това отношение следва също да се подчертае, че съображение 12 и член 27 от Регламента само позволяват образуването на вторично производство по искане на лицата, посочени в член 29 от този регламент, без обаче да възлагат изрично на компетентните юрисдикции, независимо от приложимото национално законодателство, право на преценка от гледна точка на съображения за целесъобразност в този контекст.
- 62 Освен това, макар в глава III, озаглавена „Вторични производства по несъстоятелност“, Регламентът несъмнено да съдържа редица разпоредби, по-специално относно сътрудничеството между синдиките, назначени съответно в главното производство и във висящото вторично производство или производства, в него липсва каквото и да било указание относно възможните критерии за „целесъобразност“, които сезираната с искане за образуване на вторично производство юрисдикция трябва да вземе предвид.
- 63 От това по принцип следва, че доколкото Регламентът не съдържа разпоредби, които налагат или забраняват при определени условия на сезираната юрисдикция да образува вторично производство, въпросът дали посочената юрисдикция има в това отношение право на преценка, която ѝ позволява по-специално да вземе предвид съображения за целесъобразност, попада в обхвата на националното право на държавата членка, на чиято територия е поискано образуването на това производство.
- 64 Следва обаче да се припомни в този контекст, първо, че когато установяват условията за образуването на вторично производство, държавите членки трябва да спазват правото на Съюза, и по-конкретно неговите общи принципи, както и другите разпоредби на Регламента (вж. в този смисъл решение *Deutsche Lufthansa*, C-109/09, EU:C:2011:129, т. 37 и цитираната съдебна практика). Следователно държавите членки не могат да предвиждат условия за образуване на вторично производство, които в нарушение на принципа за недопускане на дискриминация провеждат разграничение между кредиторите, които искат образуване на това производство, в зависимост от местоживеенето или от седалището им.

- 65 Второ, съдът, сезиран с искане за образуване на вторично производство, трябва да вземе предвид, когато прилага националното си право, целите, преследвани с възможността за образуване на такова производство, които са припомнени в точка 34 от настоящото решение.
- 66 Трето, следва да се подчертае, че след образуването на вторично производство образувалата го юрисдикция трябва да вземе предвид целите на главното производство и да се съобрази със структурата на Регламента, като спазва принципа на лоялно сътрудничество (решение Bank Handlowy и Adamiak, EU:C:2012:739, т. 63).
- 67 Предвид всичко гореизложено на третия въпрос следва да се отговори, че Регламентът трябва да се тълкува в смисъл, че щом главното производство е процедура по ликвидация, въпросът дали сезираната с искане за образуване на вторично производство юрисдикция да вземе предвид критерии за целесъобразност, попада в обхвата на националното право на държавата членка, на чиято територия е поискано образуването на това производство. Когато установяват условията за образуването на такова производство обаче държавите членки трябва да спазват правото на Съюза, и по-специално неговите общи принципи, както и другите разпоредби на Регламента.

По съдебните разноски

- 68 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (първи състав) реши:

- 1) **Член 3, параграф 2 от Регламент (ЕО) № 1346/2000 на Съвета от 29 май 2000 година относно производството по несъстоятелност трябва да се тълкува в смисъл, че в рамките на ликвидация на дружество в държава членка, различна от тази, в която е неговото седалище, за това дружество може да се открие вторично производство по несъстоятелност и в другата държава членка, в която е седалището му и в която то притежава правосубектност.**
- 2) **Член 29, буква б) от Регламент № 1346/2000 трябва да се тълкува в смисъл, че въпросът кое лице или орган е оправомощен(о) да поиска образуването на вторично производство по несъстоятелност, следва да се преценява въз основа на националното законодателство на държавата членка, на чиято територия е поискано образуването на това производство. Правото да поискат образуване на вторично производство по несъстоятелност обаче не може да бъде ограничено само до кредиторите, чието местоживеене или седалище е в държавата членка, на чиято територия е разположено съответното предприятие, или само до кредиторите, чиито вземания са възникнали във връзка с експлоатацията на това предприятие.**
- 3) **Регламент № 1346/2000 трябва да се тълкува в смисъл, че щом главното производство по несъстоятелност е процедура по ликвидация, въпросът дали сезираната с искане за образуване на вторично производство по несъстоятелност юрисдикция да вземе предвид критерии за целесъобразност, попада в обхвата на националното право на държавата членка, на чиято територия е поискано образуването на това производство. Когато установяват условията за образуването на такова производство обаче, държавите членки трябва да спазват правото на Съюза, и по-специално неговите общи принципи, както и другите разпоредби от Регламент № 1346/2000.**

Подписи